

ДНІПРОВСЬКИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД

Провадження № 33/803/229/20 Справа № 203/4023/19 Суддя у 1-й інстанції - Колесніченко О. В. Суддя у 2-й інстанції - Джерелейко О. Є.

ПОСТАНОВА

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

25 лютого 2020 року м. Дніпро

Суддя Дніпровського апеляційного суду Джерелейко О.Є., за участю: особи, яка притягується до адміністративної відповідальності, - ОСОБА_1 та його захисника Хомяка О.П., розглянувши у відкритому судовому засіданні в залі суду апеляційну скаргу особи, яка притягується до адміністративної відповідальності,- ОСОБА_1 на постанову Кіровського районного суду м.Дніпропетровська від 22січня 2020року **щодо**

ОСОБА_1, ІНФОРМАЦІЯ_1, громадянина України, який проживає за адресою: АДРЕСА_1,

визнаного винним у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 1 [ст. 130 КУпАП](#),

ВСТАНОВИВ:

При обставинах, зазначених в постанові суду першої інстанції, ОСОБА_1, 01.11.2019 року о 23.10 годин, в м. Дніпрі по пр.Пушкіна, 22, керував автомобілем «Шкода Октавіа», державний номер НОМЕР_1, з явними ознаками алкогольного сп'яніння (запах алкоголю з порожнини рота, порушення мови), від проходження медичного огляду на стан сп'яніння у встановленому законом порядку відмовився в присутності двох свідків, чим скоїв адміністративне правопорушення, передбачене ч. 1 [ст. 130 КУпАП](#).

Постановою Кіровського районного суду м.Дніпропетровська від 22січня 2020року ОСОБА_1 визнано винним у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого ч.1 [ст. 130 КУпАП](#) та накладено адміністративне стягнення у вигляді штрафу у розмірі 10 200 гривень з позбавленням права керування транспортними засобами строком на 1 рік, та стягнуто на користь держави судовий збір у розмірі 420, 40 гривень.

Не погоджуючись з вищевказаною постановою, особа, яка притягується до адміністративної відповідальності,- ОСОБА_1 подав апеляційну скаргу, в якій просить постанову скасувати, винести нову постанову, якою закрити щодо нього

провадження по адміністративній справі у зв'язку із відсутністю події і складу адміністративного правопорушення.

В обґрунтування апеляційної скарги вказує на те, що наявність у нього ознак сп'яніння свого підтвердження в матеріалах справи не знайшли, також пояснення надані свідками ОСОБА_2 та ОСОБА_3 не містять посилань на наявність у нього ознак сп'яніння.

Зазначає, що пояснення свідка ОСОБА_4 суперечать фактичним обставинам справи, оскільки вказаний свідок постійно знаходився на значній відстані від нього та фізично не міг спостерігати будь-які ознаки сп'яніння, особливо запах алкоголю з порожнини рота.

Вказує на те, що матеріали справи не містять доказів здійснення працівниками поліції пропозицій, зокрема в присутності двох свідків, щодо проходження огляду на стан сп'яніння в закладі охорони здоров'я, оскільки направлення його на огляд з метою виявлення стану сп'яніння встановленої форми в матеріалах справи відсутнє.

Звертає увагу на те, що відмова від проходження мед. освідування, як зазначено в протоколі, не породжує відповідальності згідно ч.1 [ст.130 КУпАП](#), оскільки зазначене не є пропозицією в розумінні [ст.266 КУпАП](#).

Стверджує, що термін мед. освідування відсутній в законодавстві, який регулює процедуру огляду на стан сп'яніння, а тому він не міг передбачити, що саме має на увазі працівник поліції, пропонуючи йому пройти мед. освідування та він не міг знати про наслідки відмови саме від цієї процедури.

Таким чином, з матеріалів справи вбачається, що працівниками поліції не було запропоновано йому пройти огляд на стан сп'яніння в розумінні ст.ст. [130](#), [266 КУпАП](#), а отже за відсутності належної пропозиції, відповідальність у цьому випадку наступати не може.

Зазначає, що поліцейські не надали йому на його вимогу відповідну документацію стосовно технічного приладу, а відразу почали складати протокол про адміністративне правопорушення, що є порушенням п.5 розділу II Інструкції про порядок виявлення у водії транспортних засобів ознак алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції.

Вказує на те, що у фабулі інкримінованого йому адміністративного правопорушення не зазначено щодо його відмови від проходження медичного огляду на місці зупинки із застосуванням спеціальних технічних засобів та відмови від проведення такого огляду в медичній установі, крім того взагалі відсутнє посилання на те, що він від чогось відмовився.

Крім того, матеріали справи не містять доказу відсторонення його від керування транспортними засобами, а тому вказане свідчить про те, що він не перебував у стані сп'яніння та не мав жодних відповідних ознак.

Посилається на те, що судом першої інстанції було допущено спрощений підхід до розгляду справи, оскільки не було надано належної оцінки вищевикладеним обставинам, які вказують на відсутність підстав проведення огляду на стан сп'яніння,

порушення проведення процедури такого огляду, нездійснення юридично визначених пропозицій проходження огляду водія на стан сп'яніння.

В суді апеляційної інстанції особа, яка притягується до адміністративної відповідальності, - ОСОБА_1 та його захисник Хомяк О.П. підтримали доводи апеляційної скарги, просили її задовольнити.

Суд, вивчивши матеріали справи, дослідивши доводи апеляційної скарги та докази, перевіrivши законність та обґрунтованість постанови суду в межах апеляційної скарги, дійшов таких висновків.

Відповідно до вимог ст. ст. [245](#), [251](#), [252](#), [280 КУпАП](#) суд зобов'язаний повно, всебічно та об'єктивно з'ясувати всі обставини справи, встановити чи було вчинено адміністративне правопорушення та чи винна особа у його вчиненні, дослідити наявні у справі докази, дати їм належну правову оцінку і в залежності від встановленого, прийняти мотивоване законне рішення.

Місцевий суд, розглядаючи матеріали справи, цих вимог закону не дотримався, а тому висновки про наявність в діях ОСОБА_1 складу адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 1 [ст. 130 КУпАП](#), є безпідставними.

[Стаття 245 КУпАП](#) передбачає, що завданнями провадження в справах про адміністративні правопорушення є: своєчасне, всебічне, повне і об'єктивне з'ясування обставин кожної справи, вирішення її в точній відповідності з законом.

Доводи апеляційної скарги ОСОБА_1 про неправильне застосування норм матеріального права заслуговують на увагу.

Так, судом першої інстанції вищевказані вимоги закону не дотримані в повному обсязі, належним чином не з'ясовано обставини та необхідні ознаки складу адміністративного правопорушення, інкримінованого ОСОБА_1.

Суд, встановивши, що дії ОСОБА_1 підпадають під ознаки правопорушення, передбаченого ч. 1 [ст. 130 КУпАП](#), не звернув уваги на те, що у протоколі про адміністративне правопорушення не вказано, що ОСОБА_1 відмовився від проходження огляду на стан сп'яніння, чи вчинив інші дії, передбачені ч. 1 [ст. 130 КУпАП](#), натомість суд самостійно вказав на діяння ОСОБА_1 за ознаками відмови в присутності двох свідків, що виходить за межі складеного протоколу.

Також суд, пославшись як на докази вини ОСОБА_1 - протокол про адміністративне правопорушення, не прийняв до уваги, що в протоколі не зазначено, чому відсутній підпис особи, яка притягується до адміністративної відповідальності, - ОСОБА_1, та не було цього з'ясовано в судовому засіданні.

Відповідно доч.ч.2,3ст.[256КУпАП](#) протокол підписується особою, яка його склала, і особою, яка притягається до адміністративної відповідальності. У разі відмови особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, від підписання протоколу, в ньому робиться запис про це.

Враховуючи викладене, судом першої інстанції щодо ОСОБА_1 не доведений склад адміністративного правопорушення за ч. 1 [ст. 130 КУпАП](#), у зв'язку з чим постанова суду першої інстанції підлягає скасуванню.

Приймаючи відповідно до [ст. 294 КУпАП](#) нову постанову, суд апеляційної інстанції виходить з того, що в протоколі про адміністративне правопорушення не викладено всіх ознак складу правопорушення, передбаченого ч. 1 [ст. 130 КУпАП](#).

Суд не вправі самостійно змінювати на шкоду особі фабулу, викладену у протоколі про адміністративне правопорушення, яка є викладом обставин складу адміністративного правопорушення, що ставиться у вину особі, винуватість якої у вчиненні правопорушення має доводитися в суді; суд також не має права самостійно відшукувати докази винуватості особи у вчиненні правопорушення, оскільки суд, діючи таким чином, порушує вимоги [ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод](#), перебираючи на себе функції прокурора та позбавляючись статусу незалежного органу правосуддя.

У справі «Малофєєва проти Росії» («Malofeyeva v. Russia»), рішення від 30 травня 2013 року, заява № 36673/04) Європейський суд з прав людини встановив, серед іншого, порушення ч. 3 ст. 6 Конвенції у зв'язку з тим, що в протоколі про адміністративне правопорушення фабула правопорушення була сформульована лише в загальних рисах без конкретизації обставин вчинення правопорушення («проведення несанкціонованого пікету»), але національні суди, розглянувши справу без участі сторони обвинувачення (згідно законодавства Російської Федерації така участь не передбачена), відредагували фабулу правопорушення, зазначивши в постанові суду конкретні обставини правопорушення. У зв'язку з цим, на думку Європейського суду з прав людини, заявниці була відома лише кваліфікація діяння, але не фактичні обставини обвинувачення, таким чином, вона була позбавлена можливості належної підготовки до захисту.

У справі «Карелін проти Росії» («Karelin v. Russia»), заява №926/08, рішення від 20 вересня 2016 року) Європейський суд з прав людини розглянув ситуацію, коли національний суд при розгляді справи про адміністративне правопорушення ініціював дослідження доказів обвинувачення та за результатами дослідження доказів притягнув особу до відповідальності, уточнивши в судовому рішенні фабулу правопорушення, усунувши певні розбіжності та неточності, які мали місце в протоколі про адміністративне правопорушення, що становить порушення ч. 1 ст. 6 Конвенції в частині дотримання принципу рівності сторін і вимог змагального процесу (за цих умов особа позбавлена можливості захищатися від висунутого проти нього обвинувачення перед незалежним судом, а навпаки вона має захищатися від обвинувачення, яке, по суті, судом підтримується).

У відповідності до [ст. 7 КУпАП](#) ніхто не може бути підданий заходу впливу в зв'язку з адміністративним правопорушенням інакше як на підставах і в порядку, встановлених законом. Проведення у справах про адміністративні правопорушення здійснюється на основі суворого додержання законності.

Згідно із [ст. 256 КУпАП](#) у протоколі про адміністративне правопорушення зазначається, зокрема, суть адміністративного правопорушення.

При цьому формулювання суті правопорушення повинно бути чітким і конкретним, із зазначенням місця, часу, способу його вчинення, мотивів і форми вини.

Отже, суд вважає, що обставини, які викладені в протоколі про адміністративне правопорушення, не відображають всіх істотних ознак складу правопорушення,

передбаченого ч. 1 [ст. 130 КУпАП](#), при цьому суд не має права самостійно редагувати фактичну частину протоколу, викладену в протоколі, або відшукувати докази на користь обвинувачення, а тому провадження у справі слід закрити відповідно до п. 1 ст. [247](#), п. 3 ч.1 ст. [284 КУпАП](#) у зв'язку з відсутністю в діях ОСОБА_1 складу адміністративного правопорушення.

Приймаючи таке рішення, апеляційний суд керується також вимогами [ст. 62 Конституції України](#), яка закріплює презумпцію невинуватості та передбачає, що усі сумніви щодо доведеності вини особи повинні тлумачитись саме на користь цієї особи.

Керуючись [ст. 294 Кодексу України про адміністративні правопорушення](#), суд

ПОСТАНОВИВ:

Апеляційну скаргу особи, яка притягується до адміністративної відповідальності,- ОСОБА_1 на постанову Кіровського районного суду м.Дніпропетровська від 22 січня 2020 року задовольнити.

Постанову Кіровського районного суду м. Дніпропетровська від 22 січня 2020 року, якою ОСОБА_1 визнано винним у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого ч.1ст.[130 КУпАП](#) скасувати, а провадження закрити на підставі п.1ст.[247КУпАП](#) за відсутністю складу адміністративного правопорушення, передбаченого ч.1ст.[130 КУпАП](#), у діях ОСОБА_1 .

Постанова набирає законної сили з моменту її проголошення, є остаточною та оскарженню не підлягає.

Суддя Дніпровського апеляційного суду О.Є. Джерелейко